

PEKELNÝ PASTÝŘ

OSKAR FUCHS

PEKELNÝ PASTÝŘ

PEKELNÝ PASTÝŘ

OSKAR FUCHS

Copyright © Oskar Fuchs, 2021

Illustrations © Jakub Cenkl, 2021

Cover Art © Jakub Cenkl, 2021

Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0008-7 (print)

ISBN 978-80-278-1020-8 (ePub)

ISBN 978-80-278-1021-5 (mobi)

ISBN 978-80-278-1022-2 (pdf)

*Věnováno Charliemu a Alanovi,
nejlepším strážcům a přátelům*

PROLOG

Zabušení na dveře bylo důrazné, jako by tam vůbec nebyla pečlivě umístěná cedule s krasopisným oznámením NEKLEPAT. Vrásčitý úředník Kilpi odvrátil znuděný pohled od umazaného okna, ze kterého měl výhled na vysoké pece kovozpracujících závodů. Znal na nich každý detail, pozoroval je od doby, kdy nastoupil, což bylo opravdu dávno. Nyní, ke konci směny, se již smrákalo, a tak byla ke spatření skoro přízračná rudá záře, která monstrózní zařízení obklopovala jako aura viditelná i z míst vzdálených desítky kilometrů od hlavního města Zorograd. Kilpi zavolal „dále“ a nechal si od příchozího předložit listiny, na hákovitý nos si nasadil skeinovací brýle a zadíval se na vysokou postavu před sebou. Přes širokou krepku klobouku staženého do obličeje jí nebylo vidět do tváře. Kilpi se přistihl při myšlence, že nakonec je za to možná i rád. Zobrazené údaje se shodovaly s informacemi v průvodním listu.

„Musím si ještě zavolat. Vaše nasazení je nutné ověřit u nadřízených,“ oznámil jí Kilpi a zvedl zažloutlé kostěné sluchátko. Chvilí čekal, až

sekretářka přepojí hovor na vedoucího. Ten se samozřejmě odvolal na rozkazy z nejvyšších míst.

„Prostě to podepište,“ zaznělo jeho doporučení, než ukončil hovor.

Kilpi ještě jednou, ze zvyku, vše zkontroloval: data z osobního identifikačního čipu, povolávací dekret, absolvované speciální kurzy, zařazení v systémové hierarchii, pojištění pro případ úrazu nebo smrti, číselný i čárový kód operace. Vše sedělo. Orazítkoval tedy papír, nalepil na něj kolek, přidal parafu a podal ho bytosti před sebou. Ta jej převzala, beze slova se otočila a opustila kancelář.

„Z toho bude průser jako Nebe,“ povzdechl si byrokrat. Vykonával svoji práci již bezmála čtvrté milénium, byl nejstarší ze zaměstnanců Úřadu pro správu svěřených území a nepamatoval, že by do světa lidí pustili někoho z Velkých sběračů. Ano, infiltrace se děly běžně, ale tohle překračovalo veškeré myslitelné meze. Jenže od převratu šlo všechno od desíti k pěti. A konečně – po mnoha letech napsal Písař včera do Knihy osudu nový vzkaz. Zněl údajně nějak takto:

*... až magie Peklo zmrazí,
ovce draka z trůnu srazí...*

Tu stránku ale urychleně vytrhli a zničili. Podle šeptandy a nezaručených zpráv z paláce se totiž jednalo o proroctví oznamující konec vlády současného panovníka, což bylo nepřípustné.

Nakonec to Kilpi pustil z hlavy. Udělal vše dle pracovního postupu, a tím pádem byl z obliga.

PASTÝŘ

Hele, já nefetuju. Fakt. Ale když vyjdete v 04:45 z baráku a najednou vám cestu zahradí šest obrovských ovcí, které mají začerněné tváře a hladovým pohledem si přeměřují vašeho osmdesátikilového psa, asi není něco tak docela v pořádku.

Vlkošedý Nemo mi stál u nohy a temně vrčel. Neměl strach, i když se ovčí gang snažil tvářit se výhružně. Ještě aby jo. Tohle možná platilo na jorkšíra nebo čivavu, ale ne kavkazáka. Necouvl a se zvednutou hlavou čekal. Byl jsem spokojený. Přesně do chvíle, než dopředu postoupil beran. Odhadl jsem ho tak na metrák, oči mu rudě žhnuly, rohy měl nechutně špičaté. Stejně tak zuby, které vycenil.

Hlavou mi prolétla vzpomínka na rozhovor s kamarádem. Jeho rodiče doma chovali ovce. Normální chlap, pokud to čeká, prý atak berana v pohodě ustojí. A já jsem rozhodně nebyl žádné ořezávátko.

Skopec sklonil hlavu a zaútočil. Chytil jsem ho za rohy. Náraz byl ve výsledku o dost silnější, než jsem čekal – ten otřes mi projel přes zá-

pěstí až do ramen. Nemo zatím držel v šachu zbytek stáda.

Cítil jsem intenzivní pálení ve svalech a navzdory chladu jsem se potil. Vykopl jsem proti předním nohám zvířete, což ho donutilo couvnout. To byl okamžik, na který jsem čekal. Jakmile beran přenesl váhu na zadní, zatlačil jsem mu hlavu k zemi a prudce trhl doprava. Rohatec ztratil stabilitu a padl na bok. Sedl jsem si na něj a stále pevně svíral zakroucené rohy. Jednou botou jsem se zapřel o chodník, druhou o jeho krk. Následoval prudký záklon. Ohavně to křuplo a vzápětí ten agresivní bastard zvláchněl.

Zbýlé ovce se daly na útěk. Zvedl jsem se a přivolal Nema, který se právě pustil do jejich pronásledování, ale poslechl, i když jen velmi neochotně. Zapálil jsem si cigáro a skopec najednou, jako mávnutím kouzelného proutku, zmizel. No páni! Ten měl tedy krátký poločas rozpadu! Můj pes rychle oběhl několik blízkých kdoulovníkových keřů, označkoval si je a zalezli jsme domů.

Ani jsem se nezouval a šel přímo do kuchyně. Nemo dostal velkou hovězí kost, já si nalil kafe z kávovaru. Pomalu se mi zklidňoval dech i tep. Vzal jsem si další retko a otevřel na smartphonu Google. Hmm, takže to mohly být buď

německé černohlavé ovce, skotské blackface, nebo plemeno Oxford Down. Kde se tu ale, sakra, vzaly?

A proč měly tesáky?

* * *

„*Pojď ven,*“ uslyšel jsem arogantní výzvu. „*Nebo si pro tebe dojdu!*“

Ozvěna skřípavého hlasu mi rezonovala v hlavě. Jeho majitel si nenamáhal hlasivky, používal telepatii. Až dosud jsem netušil, že zvládnou komunikovat i tímto způsobem, ale všechno je jednou poprvé. Zhasl jsem světlo a prsty rozhrnul lamely žaluzií. Ulice byla plná ovcí a mezi nimi se tyčila vysoká postava. Celá v černém. Na hlavě měla širák, oblečená byla do dlouhého odřeného pogumovaného kabátu a v ruce svírala silnou hůl. Odskočil jsem od okna, típl cigáro a mazal do svého pokoje. Vzal jsem v rohu místnosti postavenou pušku, co tam stála opřená už roky. Zkontroloval jsem, jestli je nabitá, otevřel jsem okno na vyklápečku a vystrčil hlavěň zbraně ven. Byla to sice jen malorážka na pytláčení, ale lepší než nic. Přes hledí jsem jasně viděl cíl a odjistil.

Modré odlesky zatančily po zdech okolních domů. Policie! Sice jen městská, ale i tak. Stráž-

ci pořádku vylezli z auta s tasenými pistolemi. To je snad poprvé, co nepřišli s křížkem po funuse. Asi se kladně projeví všechny ty dlouhodobé reformy.

„Odložte zbraň! Ruce vzhůru!“ zakřičeli fízlové na podivného baču. Ten se ani nenamáhal ohlédnout, jen jejich směrem mávl berlou. Policajti i s autem odletěli minimálně dvacet metrů. Vzápětí se na uniformované muže vrhly ovce, s rozběhem a za radostného bečení. Pak až s obdivuhodným elánem trhaly příslušníky na kusy. Odložil jsem malorážku. Podle toho, co jsem právě viděl, mi byla platná jako mrtvému zimník.

„*Počítám do deseti,*“ oznámil ten venku panovačně.

Však už jdu!, zavrčel jsem v duchu.

„*Jsi netrpělivě očekáván,*“ zazněla povýšená odpověď.

Ten blbec mě snad opravdu slyšel!, blesklo mi hlavou.

„*Nejsem blbec, ale Pastýř, jeden z Velkých sběračů!*“ řekla bytost uraženě. Asi jsem to vzal za špatný konec. Diplomacie holt nikdy nebyla mojí silnou stránkou. Najednou mi došlo, že mám tady doma plynovou pistoli a pepřové náboje. To by mohlo vyjít! Jsem sice od přírody bordelář, ale zbraň byla na svém místě.

Černá beretta vypadala nebezpečně, nebyl problém splést si ji s opravdovou pistolí. Zkontroloval jsem zásobník, přepnul pojistku a natáhl závěr, aby náboj skočil do hlavně. Devět ran. Plus jedna jako bonus. Nemo chtěl jít se mnou, ale to nepřípadalo v úvahu.

„Počkej tady,“ rozkázal jsem a pohladil ho po hlavě.

Vrhl na mě ublížený pohled, ale nakonec si šel lehnout do koupelny.

* * *

Rázným krokem jsem vyšel ven a rozehnal jsem ovce. Pastýř stál deset metrů ode mě.

„*Zabils mého nejlepšího berana!*“ houkl zpod klobouku drsným hlasem.

„On si začal!“ ohradil jsem se proti tomu nařčení. „Byl to agresivní šmejd!“ Tohle byla od Pastýře velmi průhledná záminka k eskalaci konfliktu. Pistole mě v levé ruce studila. Plynovka dokázala efektivně zasáhnout na pět metrů. Maximálně. Na menší vzdálenost, což by mělo být něco kolem dvou metrů, byla schopná i zabít. Jenže dosah Pastýřova klacku včetně délky paží byl mnohem větší. Krucinál.

V napjatém tichu jsme se vzájemně odhadovali. Za blikání majáků se však přirýtila další

policejní kára. Tentokrát státní poldové. Podivný bača se otočil, ani je nenechal vystoupit. Pomocí hole jim zařídil neplacený vyhlídkový let. Vycítil jsem šanci, vrhl jsem se k soupeři, přidržel si ho volnou rukou za rameno a věnoval mu naskočený úder kolenem do ledvin. Ani to s ním nehnulo. Udělal jsem krok vzad a... náhle mi podklouzly nohy. Hergot, jestli byly ty ovce halucinace, proč se všude válejí jejich bobky? Kdoví po čem tenkrát ten Jánošík vlastně uklouzl!

Pastýř se obrátil, vztekle zařval, zvedl nohu a dupl. Uhnul jsem na poslední chvíli. Okovaná holina prorazila kanálovou mříž. Protivník v příštím okamžiku zjistil, že bota nejde vytáhnout. Překulil jsem se na záda a namířil do místa mezi límec a krempu. Zahřměly dva výstřely. Nevím, jestli za to mohl kapsaicin nebo leknutí, ale Pastýři vypadla hůl z ruky. Skočil jsem po ní, provedl ukázkový kotoul přes rameno a vstal.

Pustil jsem berettu na zem, oběma rukama jsem sevřel pastýřovu hůl a švihl proti hlavě v klobouku. Přízrak v černém chtěl ránu vykrýt rukou, ale ta se zlomila jako špejle. Úder tak dopadl přímo do místa, kde jsem tušil ksicht.

Ha! Takhle se na něj musí! Po druhé ráně Pastýř změnil skupenství a v podobě třaslavé-

ho růžového slizu odtekl do kanálu. Oddechl jsem si. Ovce na mě hleděly s posvátnou hrůzou a bázni. Zvedl jsem pistoli.

„K čertu s váma!“ procedil jsem mezi zuby a vyprázdnil do nich zbytek zásobníku. Pepřák je rozkýchal, zoufale bečely. Hned mi bylo líp.

Dál ale tupě čuměly a odmítaly táhnout, kam jsem je poslal.

* * *

Doma mě hned za dveřmi radostně přivítal Nemo. „Počkej, musím se napřed umýt!“ oznámil jsem mu. Tenhle pes byl zkrátka takzvané vítací. Víтал mě pokaždé a nedělal rozdíl v tom, jestli jsem byl na týdenním školení v zahraničí, nebo jsem si jen odskočil do sklepa pro brambory. Berlu jsem postavil do rohu předsíně a zmizel jsem do koupelny, abych smyl dráždivý pach pepřových nábojů.

Následovalo slíbené pomazlení čtyřnohého teroristy a po něm ještě rychlé vyčištění zbraně, než jsem zamířil do kuchyně. Červená dioda na mobilu mi oznamovala zmeškanou událost. Odemkl jsem obrazovku. Nepřijatý hovor a SMS, obojí z čísla 666 666. I předvolba byla stylová – další trojice šestek. Někdo si ze mě dělal prdel.

Otevřel jsem textovku.

GRATULUJEME K OBSAZENÍ POSTU PASTÝŘE! POKUD BĚHEM 12 HODIN NEZÍSKÁTE 200 DUŠÍ, BUDETE TUTO FUNKCI VYKONÁVAT NAVĚKY. S POZDRAVEM FIRMA ĎÁBEL & SYN.

Telefon zazvonil. Po několikavteřinovém váhání jsem hovor přijal.

„Dobré ráno, zde je operátor,“ ozval se ženský hlas. „Do vašeho smartphonu je právě instalována aplikace *Počítadlo*. To abyste věděl, kolik duší jste získal a kolik jich ještě zbývá. Do celkového skóre se vám započítávají i ty, které dostanou vaše ovečky...“

„Konec srandy,“ řekl jsem tiše. „Táhněte do hajzlu s takovým humorem.“

„To není legrace. Dovoluji si vás upozornit, že jestli odmítnete spolupráci, což lehce poznáme podle počtu ulovených duší, bude neprodleně vyslána speciální zásahová jednotka Gehenna. Ta zlikviduje nejen vás, ale také vaše příbuzné, vašeho psa, kočku a rybičky. Totéž platí, pokud se skóre v aplikaci nezmění pokaždé během dvaceti minut.“

Na to se nedalo nic říct. I když jsem kočku neměl, dokonce ani porcelánovou. Tu si odvezla po rozchodu moje ex.

„Je právě 5:05, tak šup, šup. Čas ti už běží, broučku,“ zašvitořila operátorka.

„Vyser si oko,“ zavrčel jsem. Z místnosti vedle se ozvalo cinknutí a následně temné bublání. Nahlédl jsem tam. Akvárium bylo prasklé, místo rybiček ležely na zemi kostřičky a voda se vsakovala do hustého koberce. Vzápětí se tam podlaha propadla a ze stropu začal padat ohnivý déšť. Z hlubin země vystoupala láva a její teplo mě ošlehlo. Oba, já i Nemo, jsme couvali před žhavým živlem. Pod nohama mi začal doutnat koberec.

„Dobrý, už jsem to pochopil!“ vykřikl jsem. Pak láva náhle ztuhla a trochu se ochladilo.

„To doufám, protože jsem to, myslím, řekla dost jasně. Nebo chcete skutečně přijít o svého psa?“ zeptala se operátorka sladce. „Pozorovat několik staletí, jak se zaživa griluje, byste asi nechtěl, že? Máme totiž mnohem silnější kalibry než těch pár oveček, víte? Příště klidně necháme vybuchnout plyn nebo tu pozvolnou lávovou kremaci, kterou jste právě viděl v demoverzi, dopřejeme všem vašim příbuzným, a to nejméně do šestého kolena,“ oznámila a típla hovor.

Pohládl jsem Nema a klekl si k němu. „Já tě nedám,“ ujistil jsem ho. Olízl mi obličej a upřel na mě oříškově hnědé oči. Jeho pohled říkal:

Spolu to zvládneme. Neslyšel jsem to už někde? Koneckonců byl jsem odjakživa černá ovce rodiny, tak proč bych nemohl být Pastýř? Cesty osudu si zřejmě libovaly v lehce morbidním humoru, ale rozhodl jsem se, že si tu hru zahraju. Ovšem podle mých vlastních pravidel. A to uvidíme, kdo se bude smát naposled! A pokud se mi to všechno zdá, tak si to klidně užiju, jako by šlo o virtuální realitu nějaké šílené hry. Přece mi nemohlo jen tak přeskočit. To bych určitě poznal, ne? Štípl jsme se do předloktí. Zabořelo to. Tak tohle byla velmi sofistikovaná psychosugesce.

Mobil pípl. Právě naběhla ta blbá aplikace. Uprostřed obrazovky se placatila číslice 198. Vpravo dole pak ikona znázorňovala dvě položky – siluetu ovce s číslem dva, zatímco napravo byla postava s berlou, u které svítila velká depresivní nula.

Dal jsem mobil do kapsy, vytáhl jsem žaluzie a koukl ven. Jeden z beranů pod lampou pouličního osvětlení soustředěně žvýkal jorkšíra, skupina ovcí jevila snahu strhnout k zemi křičící tlustou paní, která se marně pokoušela vylézt na jeden z blízkých javorů, co lemovaly ulici.

Vzal jsem cigára, zapalovač a Nemovi nalil do misky čerstvou vodu.

„Napij se, kdoví kdy k tomu bude zase příležitost,“ povzdechl jsem si a v duchu zatím vytvářel nouzový plán založený na pořekadle *Košile bližší než kabát*. Raději zabít dvě stovky cizích než nechat svoje blízké propadnout Peklu. Kdyby šlo jen o mě, bylo by to těžké rozhodování. Ale jak šlo o rodinu, byť jsme se spolu už dlouho nebavili, nebylo co řešit. S firmou *Ďábel & syn* si účty vyrovnám později. Pak pochopí, že si vybrali špatného chlapa.

Hlavně bylo nutné zakrýt si tvář. Identifikaci budoucího masového vraha jsem nechtěl nikomu ulehčovat. Navíc, pokud se zjistí, že jsem nosil červený baret, půjdou po mně jako po uzemném. A tuplem, jestli se proflákne, za co mě vykopli z armády.

Ale co Nemo? Druhý takový pes tu nebyl široko daleko...

* * *

Stoupl jsem si před zrcadlo v předsíni. Vypadal jsem teď stejně jako ten trouba Pastýř. Uvědomil jsem si, že by to chtělo něco maskáčového, ať nejsem za úchyla. Gumáky a latexový příšplášť jsem fakt neřadil ke své preferované garderobě. Jen jsem na to pomyslel, povrch kabátu se změnil na flecktarn, vzor používaný Bun-

deswehrem, a také širák dostal stejný povrch. Zajímavé bylo, že ať už jsem se natočil jakkoliv, obličej mi pořád kryl stín. Dokonce i tehdy, když na něj dopadlo ostré světlo bodovek. Dobrá vychytávka! Sundal jsem pokrývku hlavy. Maskování tváře zmizelo. Uviděl jsem to, co vždycky – nakrátko ostříhaného zelenookého blondáka s týdenním strništěm a permanentně nasraným výrazem. Sebekriticky jsem musel uznat, že na světě je dost příjemnějších ksichtů, a tak jsem si ten klobouk zase nasadil.

Čepice s kšiltem by se mi ale líbila víc. I toto mé přání bylo obratem splněno. Nemo si mi sedl k noze. Ani on nevypadal v zrcadle standardně. Jestliže předtím, než dostal na starost stádo, byl trochu jako medvěd, teď k němu měl ještě blíž, aspoň co se velikosti týká. Tlapy jako lev, a když zívł, odhalil tesáky, ze kterých šel vážně strach.

Dobrá. Mohli jsme jít. Práce bylo nad hlavu. Vzal jsem hůl, zamkl byt a rozhodl se pořádně se vyzbrojit. K tomu stačilo sebrat zbraně mrtvých policistů. Pokud tam tedy zůstaly ležet. Nebylo ovšem nic snadnějšího než se tam zajít podívat.

Rozehnal jsem s Nemovou pomocí ovce a zabavil opasek i s pistolí. Jedna věc mě však zarazila, nenašel jsem ani nejmenší stopu po mrtvých strážcích zákona. Opodál ležel ještě

jeden řemen se třemi zásobníky, tak jsem si jej přivlastnil a strčil do kapsy. Ozvalo se hlasité štěkání lišky, které bylo na mém mobilu nastaveno jako upozornění na příchozí SMS.

AKTUALIZACE, APLIKACE POČÍTADLO. PENALIZACE: USTROJOVACÍ NEKÁZEŇ (-100 DUŠÍ), NEDOVOLENÁ POMOC PSA (-100 DUŠÍ). S POZDRAVEM FIRMA ĎÁBEL & SYN.

„Kurvy zasraný!“ okomentoval jsem vztekle nastalou situaci. Tohle se mi snad zdá! Počítadlo se aktualizovalo a nyní zlomyslně zobrazovalo cifru s hodnotou 398. V patře vedlejšího domu se náhle otevřelo okno a vykoukla z něj stará ženská v natáčkách a noční košili.

„Co to je za bordel? Zavolám na vás policajty!“ vyhrožovala mi.

Sama ječela jako Viktorka u splavu. Musela vzbudit všechny a všechno nejméně v téhle čtvrti. Já chtěl taky spát nebo si aspoň odpočínout. A jak to dopadlo? Hlavně že výbuch dvou aut a střelba nikomu nevadily.

Hm, pořád byla celkem tma, a přesto jsem viděl, jak babizna mhouří oči, asi normálně nosila brýle. Že by součástí funkce Pastýře byl i upgrade zraku? Namířil jsem na lamentující fúrii hůl. Z jejího konce vylétla zelená plamenná

koule. Trefila přesně. Cíl shořel jako papírový čert. Tak už jen 397. Chtělo to ale být efektivnější. Mít v práci systém.

Dneska byly vlastně v Lanškrouně vánoční trhy, což zvyšovalo šance na výskyt většího množství lidí, ale to až později. Do té doby se mi zdálo lepší lovit v okrajových částech města, abych potenciální oběti nevyplašil. Rozhodl jsem se, že začnu nedalekou ubytovnou. Větší baráky, víc lidí pohromadě, vyšší počet získaných duší. Až tam skončím, vyčistím náměstí a okolní ulice.

Další štace pak budou nákupní centra.

* * *

Hnal jsem ovce před sebou jako živé moře. Nemo zkušeně korigoval jejich snahu pustit se do postranních uliček. Jako pastevecký pes měl práci se stádem v genech a tělesnými proporcemi bez problémů zastrašil i ty největší berany. Pravda, jeden na něj vycenil zuby a vzápětí jej zkusil nabrat na rohy, ale se zlou se potázal. Byl to jeho poslední hrdinský kousek. Magicky posílený kavkazák se ani nenamáhal uhnout. Skopce srazil k zemi a jeho hlavu sevřel v tlamě. Ticho noci roztrhlo bolestné bečení. Pochválil jsem Nema a beranovi pohrozil berlou.

„Jestli se některý z vás ještě jednou o něco takového pokusí, osobně ho umlátím holí!“ informoval jsem stádo. Tiché submisivní zabezpečení bylo přijatelnou odpovědí.

Pak ale přišla nečekaná komplikace žádající specifický přístup. Musel jsem urychleně řešit tlustou vřískající ženskou venčicí svého mazlíka. Ta na mě totiž zákeřně zaútočila cedulí s nápisem NEŠLAPEJTE NA TRÁVNÍK, chtěla ji očividně použít jako kopí. Omráčil jsem tu uječenou obludně obézní Xenu holí. O její doprovod, zuřivého bišonka, se postaral velký tmavý beran. Zhltнул jej na posezení. Konec samonavíjecího vodítka zůstal viset skopci z tlamy. Asi ho ale lechtal v krku, takže vzápětí čoklíka vyzvracel.

Beran chvíli tupě zíral, ale pak mu oči zaplály náhlým nápadem. Ukousl vyblitému bišonkovi hlavu, aby ho naporcoval a zbavil se i toho špagátu. Praxi ničím nenahradíš. Chybami se člověk učí. Teda ovce. Vlastně skopec.

Ovce dorazily paní s cedulí a vybíraly si z ní, co jim nejvíc šmakovalo. Povětšinou srdce a játra. Ty nasycené pak rozverně roztahovaly střeva po trávníku.

Postupovali jsme dál. Jak se někdo objevil v okně, hned jsem po něm vystřelil z pistole nebo mu poslal pozdrav z pastýřské berly. Lidi,

co jsme potkali, zvládlo přidat do statistik Počítadla stádo. Za deset minut už jsme stáli před ubytovnou Rubyk.

Do pětice chlapů v montérkách, co kouřili venku, jsem vysypal celý zásobník. Dřív, než stačili cokoliv říct nebo udělat. Ovce se na mrtvoly vrhly a já vešel otevřenými dveřmi dovnitř. Špekátá blond recepční s kruhy pod očima jako sáčky na cvičky zajela pod pult. Úderem hole jsem její úkryt změnil na hromadu třísek.

Ale fuj! Ta potvora měla v ruce mobil a zuřivě na něm vymačkávala číslo. Vytrhl jsem jí telefon z ruky. Cože? Já ti dám, volat 158! Jedna z ovcí na bloncku zaútočila a prokousla jí hrdlo. To už jsem byl na odchodu. Slečna nebo paní mi mávala na rozloučenou. Ale možná se jen zmítala ve smrtelné křeči. Nebyl jsem si jistý.

Nerozuměl jsem totiž moc dobře tomu, co chrčela.

Spoře osvětlenou chodbou jsem pokračoval do nitra ubytovny. Podlahu zdobilo prošlapané linoleum neurčité barvy, na hráškově zelených stěnách bivakovalo pár obrázků. Koncem berly jsem vždycky vyrazil dveře a zbytek nechal na krvelačném stádu. Zabíjení byla nečekaně vysilující práce. Koukl jsem na smartphona. První hodina fuč, získali jsme 36 bodů. Šlo to moc pomalu. I s těmi zabitými po cestě zbýva-

lo podle podlého Počítadla 362 duší. Ukazatel času hlásil 05:52. Teoreticky bych to měl při tomhle tempu stihnout. Jak se však roznese, co dělám, bude problém dodržet dostatečný přesun objektů k likvidaci.

Venku jsem si na chvilku odpočinul.

Můj pohled při tom padl na okrajové budovy. I tam by mohlo být pár duší. Přesun netrval dlouho. Však to bylo jen nějakých sto padesát až dvě stě metrů. Prošmejdil jsem to tam dokonale. Já i ovce. Ale výsledek byl nula. Zklamáný nad tou časovou ztrátou jsem se vrátil k původnímu plánu.

* * *

Čas 06:10. Bylo třeba sebou trochu pohnout. Zapálil jsem si a zavelel: „Na Bělehrad!“ Ovce se po sobě zmateně podívaly. Ukřivdění mi docvaklo, že nemají smysl pro humor. Možná bych jich měl pro výstrahu pár zastřelit. Namířil jsem na ně, ale pak jsem vše zvážil a usoudil, že musím šetřit municí. Ukázal jsem holí směr a stádo se vydalo k vlakovému nádraží vzdálenému odhadem slabých tři sta metrů. Doufal jsem, že tam bude natřískáno. Stačilo cestou zpět minout ubytovnu Rubyk a od kulturáku, deviantně zprzněného rekonstrukcí zkorumpo-

vané radnice, jsme to už měli, co by kamenem dohodil.

* * *

„Stůjte!“ ozvalo se zprava. U vyvražděné ubytovny stála tři policejní auta. Dva strážníci mířili na mě. Otočil jsem se k nim bokem a pistoli držel tak, aby na ni nebylo vidět.

„Neslyšel jste náhodou střelbu?“ zazněla první otázka. Ani nepozdravili, dacani.

„Ne,“ odpověděl jsem a nasadil neutrální výraz, zvaný *poslušný, leč nechápavý občan*. „Došlo k něčemu?“

Můj dotaz byl prachsprostě ignorován. Nenápadně jsem si prohlédl jejich zbraně. Standardní devítky CZ 75 Compact. Výborně, to mi vyhovovalo. Nutně jsem potřeboval další munici.

„To jsou vaše ovce?“ navázali se mnou komunikaci strážci pořádku.

Zavrtěl jsem hlavou, jako že ne, a sledoval, jak stádo fízly pomalu obkličuje.

„Takže vy to stádo pasete pro někoho jiného?“ chtěli vědět.

Byli opravdu bystří.

„Odpovězte na dotaz!“ vyzval mě menší policajt s větší šarží.

„Dá se to tak říct.“

„Odpovídejte srozumitelně!“ zvýšila hlas uniformovaná autorita.

„Ano.“

„A ten pes je váš?“

„Jo.“

Vyšší ze strážců zákona se vítězoslavně podíval na svého kolegu.

„Znáte vyhlášku?“ tázal se mě podezřele vlídně.

„Kterou?“

„Městskou! Kde má vaše zvíře obojek, vodítko a košík?“ vyštěkl. Připadal si při tom určitě jako mistr světa a přilehlého okolí, který mě právě dopadl a usvědčil z krádeže korunovačnických klenotů.

„Obojek má i se známkou,“ pokrčil jsem rameny. „Jenže to přes chlupy není vidět.“

„Vy si asi myslíte, občane, že se nepodívám a nechám vás jít. Jenže to jste na omylu! Já měl doma Jacka Russella, takže mám pro strach uděláno!“

Na to nebylo co říct. Podle mě byl kouzly upgradovaný kavkazák, dosahující velikosti medvěda kodiaka, hlídající stádo zombijských ovcí, něco kurva jiného než pětikilový hyperaktivní blbeček, ale nic jsem neříkal. Ještě bych byl obviněn, že dělám chytrého.

„Základem všeho je, že pes musí vědět, kdo je pánem. To je alfa a omega výchovy. Pak podmíněný a nepodmíněný reflex a dobrá znalost sociálního vzorce chování psovitých šelem! Buď to v sobě máte, nebo ne! Jasně?“

Nerozuměl jsem mu ani slovo, ale přesto jsem přikývl.

„Pejsku, musím tě legitimovat!“ zasmál se psodod teoretik. Očividně si celý život pletl drzost s odvahou, protože pevným krokem zamířil k Nemovi.

Sebevrah, zhodnotil jsem v duchu jeho chování. Menší fízl zřejmě věřil zradu, protože položil ruku na pistoli u pasu a palcem ji odjistil.

Pozdě.

Ze zadu do něj prudce narazil beran a strážník se poroučel k zemi. V ten samý okamžik se Nemo vymrštil jako ocelová pružina, rozevřel čelisti a skousl. Držel samozvaného odborníka na psy za hlavu a třepal s ním jako s užíváním. Hlasité křupnutí vazy bylo důkazem, že teorie a praxe jsou dvě různé věci. Druhý policajt byl obsypaný ovceci. Trochu mi to připomínalo situaci, když se na bonbon slétnou vosy.

Otočil jsem se k ubytovně – dovnitř se jako potopa řítilo s hlasitým bečením stádo vedené asertivním beranem. Zevnitř se ozvala střelba, která ale vzápětí umlkla. Jeden fízl skočil

z okna v patře, ale měl smůlu. Bleskurychle jsem zamířil a uprostřed skoku ho zasáhl mezi oči. Byl jsem fakt dobrý, když se mi tedy zrovna chtělo. Vyházel jsem z kapes prázdné zásobníky a šel se kouknout, kolik munice u sebe mají strážníci.

Úlovek zásobníků čítal šest kousků. Přemístil jsem se do budovy. Problém byl, že se mi do kapes už nic nevešlo. Projel jsem pohledem zdemolovanou recepci a kupodivu se na mě usmálo štěstí. Ležel tam batoh.

Byl růžový (a taky trochu zacákaný od krve), s obrázkem dvou princezen – zrzky (někdo by asi tvrdil, že má vlasy světle hnědé, ale já se rozhodl, že jsou zkrátka rusé) a blondýnky. Za nimi vykukoval zpoza stromu sněhulák, který se tvářil, jako by je chtěl obě opíchat mrkví, co měl místo nosu. Celou tu hrůzu korunoval nápis *Frozen*.

K růžové barvě jsem měl odjakživa odpor, ale praktičnost zvítězila. Čerta starého záleželo, v čem budu nosit náboje. Navíc byl ten ruksak celkem velký.

Ale hlavně jsem doufal, že mi to zase nenaparáří jako ustrojovací nekázeň.

Zapálil jsem si a zjistil, že mi docházejí cigarety. Neva, vezmu to přes vlakáč na autobusák a tam se stavím v trafice. Pokud jsem

si pamatoval, měli tam i nějaké ty energetáky. Z těchto úvah mě vytrhlo zjištění, že tu nikde neleží žádné mrtvoly. Tedy kromě policajtů. Jen co jsem vyšel ven, záhada se konečně vyjasnila.

Před budovou jsem byl svědkem toho, jak se mrtví policajti změnili na velmi živé ovce. Jedné z nich dokonce zůstala na hlavě brigádýrka. To mě podrž! Proto se mi zdálo, že je stádo pořád větší! Aby taky ne. To však s sebou přinášelo také spoustu otázek, na které jsem zatím neznal odpověď. Zkontroloval jsem statistiky. Čas 06:52 a Počítadlo ukazovalo číslo 352. To znamenalo průměrně 24 zabití na hodinu. A většinu toho obstaralo stádo, já jen tak trochu přicmrndával.

Kdyby nebylo těch penalizací, mohl jsem mít už skoro čtvrtinu za sebou.

* * *

Čekárnu i perón na místním vlakovém mininádrazí jsem prolétl opravdu rychle. Dalo to jen dvanáct duší, což byla jednoduše mizérie. Zamířil jsem pak k autobusovému nádraží zadem kolem staré Tesly lemované oprýskanou cihlovou zdí. A už z dálky jsem viděl, že tam to bude o hodně lepší. Stačilo jen přejít

na druhou stranu. Ovce se vyhrnuly na hlavní dopravní tepnu a způsobily tím regulérní dopravní kolaps. Brzdy pískaly, plechy skřípaly, jak povětšinou rozespálí řidiči nestíhali reagovat na akutní změny v silničním provozu. Jeden z nich vystoupil a řval na mě něco o debilních kreténech. Vzal jsem si to osobně, namířil na něj policejní pistoli a zmáčkl spoušť. Po zásahu do krku jeho nadávky plynule přešly v chroptění.

„Co děláš, vole, tys ho normálně zastřelil!“ zaječel dredatý týpek, postávající u telefonní budky s lahváčem v ruce. Vyžraný byl jako zub a trochu vrávoral – už od rána měl očividně pěkně nakoupeno.

„Tak mi laskavě porad', jak ho mám odprásknout nenormálně, chytráku!“ procedil jsem skrz zuby. A vůbec, diskutovat s takovými chytráky jsem neměl zapotřebí. Výstřel tlustochovi urval spodní čelist. Láhev mu vypadla z ruky a roztříštila se o asfalt.

„Padni, nebo nehraju!“ upozornil jsem ho přátelsky. Chlápek vzápětí provedl demonstrační zhroucení k zemi. Aspoň mi byl užitečný jako položka ve statistice.

Rozhlédl jsem se, jestli ještě někdo nemá problémy s tím, co dělám. Nikdo? Výborně. Vrátil jsem policejní čezetu zpátky do pouzdra.

Tak, teď už jsem mohl jít konečně do trafiky. Na dluh by mi tam ale určitě nic nedali. Ze zvyku jsem si prošacoval kapsy včetně náprsních a vytáhl ruličku tisícovek. Bingo! Tenhle kabát se mi líbil čím dál víc. Začalo pršet. Se sněhem. Přivolaal jsem Nema a dal ovečkám osobní volno.

Ať se holky taky trochu pobaví.

* * *

Když jsem vešel do kvelbu, všichni tři přítomní zákazníci ztichli. Hůl jsem odložil vedle pultu, Nemo se k ní posadil a hlídal.

„Dobrý den, co to bude?“ zeptal se prodavač.

„Dobrej,“ kývl jsem. „Vezmu si něco k pití.“

Vzal jsem si z prosklené vitríny tři Semtexy, tři neperlivé vody a po očku koukal ven. Stádo využilo osobního volna a s chutí se pustilo do eliminace lidí, kteří byli natolik hloupí, že vystoupili z bezpečí vozu. Pravda, ti, co zůstali uvnitř, si moc nepomohli. Berani se zběsile vrhali proti čelním, bočním i zadním sklům, která pod náparem jejich váhy praskala.

Položil jsem na pult zboží a řekl si ještě o dvoje Chesterfieldky *práškačky* s mentolovou kapslí.

„Všechno?“ Prodávající byl profesionál. Nestresoval, dělal svoji práci, což jsem dokázal

ocenit. Dokonce mi jako bonus přidal zapalovač. Nákup jsem naskládal do batohu a hodil si ho zpátky na záda. Jen jednu neperlivou Aquilu a energeták jsem nechal venku.

„Neměl byste, prosím, na půjčení misku tady pro psa?“

Prodavač odešel dozadu a za pár okamžiků se vrátil s hlubokým talířem. Dal jsem mu dvě tisícovky a mávnutím odmítl vrácení drobných. Z cizího krev neteče. Ticho v obchodě rušil pouze tlumený křik zvenku a Nemovo žíznlivé chlemtání z talíře.

Náhle vtrhli dovnitř dva mladíci. Dveře zabouchli ovcím přímo před čenichem.

„Píčo, to bylo vo fous,“ vydechl první.

„To jo, píčo,“ odpověděl jeho kolega. Oba byli ve značkových hadrech, vysocí, s nagelovanými vlasy. Na krku se jim houpaly tlusté zlaté řetězy. Takové rádoby mafiány jsem neměl rád. Ale snažil jsem se tvářit se pokud možno neutrálně.

„Píčo, medvěd,“ ohodnotil bližší z nich mého psa. A ještě na něj ukázal prstem.

Otevřel jsem si Semtex a čekal, až Nemo dopije, abych mu znova nalil. Přitom jsem se k těm dvěma floutkům napůl otočil zády. Doplnil jsem podruhé talíř a láhev vhodil do koše.

„Píčo, buzerant,“ odhadl moji sexuální orientaci na základě batohu ten větší, stojící u dve-

ří. Oba se hýkavě rozesmáli. Ostatní, včetně prodavače, mlčeli. Jen se přesunuli co nejdál od nás.

„Píčo, slyšels? Seš bukvice?“

Odložil jsem prázdnou pixlu od energetáku na mrazák. Střílet v uzavřené místnosti, navíc celkem malé, se mi nechtělo. Ale přitom jsem dostal opravdu velkou chuť zrušit ty dva jako žádost na byt.

„Nepůjdem to vyřídit ven?“ zeptal jsem se tiše. Nemo zvedl hlavu a temně zavrčel.

„Ses posral, píčo? Nerozumíš srandě? Nevidíš, že je tam venku zabíjačka jak píča?“ řekl menší člen místní kindermafie a o krok couvl.

„Kdybys neměl toho čokla...,“ záštiplně zasyčel větší nagelovanec.

„Kdyby byly v prdeli ryby, nemusely by bejt rybníky, píčo,“ přerušil jsem ho. „Tohle bude konečně zábava pro opravdový chlapy. Ne hra na gangstery, co platěj stravenkama. Takže las-kavě otevřte ty posraný dveře a vypadněte.“

Vzal jsem si hůl, „medvěd“ se mi postavil k noze. Viděl jsem na těch dvou, jak zvažují, co je horší. Zůstat, nebo vypadnout? Nemo přešel od vrčení ke štěkání. Jeden by z toho málem ohluchl. Od tlamy mu odlétávaly sliny, ale pořád to nebylo ono. Pomohl jsem tedy chlapcům v rozhodování tím, že jsem na ně namířil

pistoli. To už oběma drsňákům povolily nervy a opustili trafikku. Já je s drobným časovým odstupem následoval.

„Na shledanou,“ rozloučil jsem se ale předtím slušně s osazenstvem trafiky, jak mě to kdysi učila maminka, a ještě za sebou pečlivě zavřel dveře. Spěchat jsem nemusel. Moc daleko ti píčaboys neutekli. Stáli o patnáct metrů dál, obklopeni ovce.

„Pane, prosím, nezabíjejte nás. Byla to jen legrace. Nechtěli jsme vás urazit,“ zkoušeli hrát na city. Smůla. Takový známe. Prosí, pláčou, otočíš se, a máš kudlu v zádech.

„To sis měl rozmyslet dřív, *píčo*,“ zavrčel jsem procítěně.

A hned potom jsem z nich udělal položku ve statistice získaných duší.

* * *

Kam teď?

Bylo relativně brzy, na ulici 5. května a náměstí Jana Marka Marků určitě ještě moc lidí není. Kdybych šel ale vyčistit Kollárovkou, ulici hned vedle kruháče, mohlo by to pár duší hodit. Přitom bych sfouknul i blízký Albert, ten otvíral v sedm. Jenže to bych mohl svoje budoucí *zákazníky* vyplašit. Na druhou stranu, když

tu nedávno hořela galvanovna, lidi, místo aby vzali do zaječích, utíkali blíž k neštěstí, aby se mohli dívat a nafotit si to. Bez ohledu na možné nebezpečí výbuchu a otravu zplodinami. Dokonce se tam tenkrát nahrnuly i maminy s kočárky. To mi hlava nebrala. Tehdy a vlastně ani dnes.

Zkontroloval jsem Počítadlo: čas 07:32, skóre 261. Ovce se ve svém osobním volnu očividně neflákaly. Zleva se ozval klakson. Pomalu se k nám blížila bílá dodávka s velkým logem *TV NOVA* na boku. Po chodníku objížděla nambouraná a zablokovaná auta. Tohle mi fakt chybělo ke štěstí. Zalitoval jsem, že nemám panzerfaust, teď by se mi fakt šikl.

Načančaná zrzavá reportérka v dlouhé tmavé sukni a červené značkové bundě vystoupila a mířila přímo ke mně. Bez ohledu na hladové pohledy stáda. Kameraman s vizáží hipíka ji následoval. Ovce s policejní čepicí se k pracovníci bulvárního zpravodajství přiblížila zezadu a zlomyslně ji štípla do malého kulatého zadku. Paní vyjekla, ale dál se odhodlaně blížila s mikrofonem v ruce. Ani si v touze po exkluzivní reportáži nevšimla, že její kolega padl k zemi s ukousnutou nohou a vzápětí zmizel pod záplavou vlny, rohů, kopyt a vyceněných tesáků. Reportérka nereagovala ani na výstražné trou-

bení řidiče dodávky. Byla zcela v zajetí své profesionální deformace.

„Dobrý den, Sára Zelená, TéVé Nova,“ oslovila mě a přidala chladně neupřímný úsměv. „Mohl byste naší stanici, prosím, poskytnout rozhovor?“ Přikývl jsem, vystřelil jí mozek z hlavy a vzápětí namířil hůl na dodávku. Šofér se snažil nahodit motor, ten však odmítl poslušnost. Jen zakašlal a chcípl. Tomu se ve zdejších končinách odjakživa říkalo pech nebo smolík. Vozidlo v příštím okamžiku zmizelo v záplavě zelených plamenů, aby vzápětí efektně explodovalo. K nebi stoupal hustý černý dým. Počasí se umoudřilo, déšť ustal. Zapálil jsem si poslední cigáro z krabičky, odhodil ji na zem a skoro minutu si vychutnával ten nádherný pohled.

K dokonalosti chyběl snad jen palcový titulěk *Smrt mediálními hyenám* v hlavní zpravodajské relaci.

* * *

Když jsem došel na kruháč, zakručelo mi v břiše. Sakra, naposledy jsem jedl včera večer. Rozhodl jsem se proto poctít návštěvou Albert. Parkoviště před ním bylo už v tuhle dobu plné aut. Lidé ty Vánoce fakt moc prožívali. A utráceli, jak se jen dalo.

Dvacet metrů nad hlavou mi prolétla helikoptéra a začala kroužit. Nápis Policie na boku byl dobře čitelný. Snad se s Nemem stihneme najíst, protože pak už na to, jak jsem tušil, nebude moc času. Před návštěvou obchodáku jsem si však neodpustil malou klukovinu. Hodil jsem si hůl na rameno, zamířil na vrtulník a řekl jediné slovo:

„BUM.“

O to víc mě překvapilo, že se berla v příštím okamžiku změnila na věrnou imitaci RPG-7. Pak stačilo ukazovákem lehce zmáčknout spoušť. Zpětný zášleh solidně oflamboval dvě ovce stojící až moc blízko. Vzplanuly a jako pochodně na nožičkách utíkaly pryč. Přes prosklené dveře vrazily do nedaleké pizzerie. Vrtulník se zatím snažil o úhybný manévr, ale jedovatě zelená střela po něm šla jako slepice po flusu. Zasáhla rotor. Stroj padal k zemi a za sebou táhl roztomilý kouřový ohon.

Zapálil jsem si vítěznou cigaretu z nové krabičky a bylo mi fakt dobře. Co jsem to vlastně chtěl? Aha, svačinu. Pizzerie za mými zády explodovala. Asi plyn. Stejně tam nedělali moc dobrou pizzu.

Vešel jsem do obchodáku a přitom dělal, že nevidím piktogramy s přeškrtnutým psem a cigaretou. Ovce, které se také hrnuly dovnitř,